

АВТОР

№1 (Листопад/2007)

ЩОМІСЯЧНИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ
ЖУРНАЛ

"Щастя - це бути у мурі із
самим собою..."

А. Куликов

Зміст

СТР. 4
ВИБОРІ ВІДМІВАННЯ
РУДИХ ГРОШЕЙ ЧИ
АНС ЗМІНИТИ ВЛАДУ
В КРАЇНІ»

СТР. 5
«ЖЕРИВАН АБО ПРОСТО НЕ ТАКІ ЯК МИ»

СТР. 6
ВІДКРИЙ ОЧІ
«ЗАГУБЛЕНЕ ЖИТТЯ»

СТР. 7
«А ВАС ЦІ ЦИФРИ
НЕ ЛЯКАЮТЬ?»

СТР. 8-9
ЛЮДИНА

СТР. 11
«TO STEAL OR NOT TO STEAL:
WHAT IS THE QUESTION?»
УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАГІАТ

СТР. 12
АСОРТІ
«ТВИ ПЕРШИЙ СТЕП»
«ВАРСКУ ПРИМХУ»

СТР. 13
«ЩО У НАШ ЧАС МИ
НАЗИВАЄМО «ЧУДОМ
?»
«АРОНАТИ НОЧІ»

СТР. 14
«СТАТИСТИКА КОХАННЯ»
«ІНСТРУКЦІЯ ДЛЯ СТУДЕНТА»

Студентське видання "Автор" Випуск 1 (жовтень 2007)

Шеф-редактор: **Володимир Різун**

Куратор: **Ніна Вернигора**

Консультант із редагування й коректури:

Наталія Аландаренко

Консультант з верстки:

Інна Неогібченко

Головний редактор: **Катерина Тарасова**

Заступник головного редактора: **Анастасія Белогривцева**

Відповідальний секретар: **Інна Бабич**

Художній редактор: **Ольга Белицька**

Літературні редактори: **Колісніченко Ольга,**

Олександр Іванческул

Коректор: **Вікторія Шилінгер, Оксана Шамонова,**

Ольга Консевич

Технічний редактор: **Валерія Черненко,**

Володимир Никоненко

Дизайн та верстка **Романа Хівренка,**

Анастасії Закоморної

Фотокореспонденти: **Валентина Марініна**

Рекламний відділ: **Любов Величко, Ігор Дівчур**

Адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 36/1, кім. 103/а

Контактний тел. 481-45-48

XXI століття кинуло виклик молодій людині. Щоб впевнено крокувати у ногу з життям, їй необхідно бути вільною і рішучою особистістю, оперативно ознайомлюватися з новою інформацією, але все ж залишатися толерантною по відношенню до інших людей. Іншими словами, бути "живою", активною.

Світ такий великий, незбагнений і неосяжний, через що не кожен може обрати правильну дорогу у своєму житті. Припускаючись помилок, молодь має робити висновки зі свого гіркого досвіду, піднятися на ноги й іти далі. Але не просто йти, а продуктивно використовувати даний Богом час, щоб залишити по собі гідний слід.

Ми, молоде покоління, прийшли у це життя для того, щоб вдосконалити його. Та як це можна зробити, якщо не працювати над своїм власним "Я"? Щоб змінити світ, спочатку треба змінити себе.

Для цього необхідно усвідомлювати, що інколи глобальні речі складаються з невеличких дрібниць. Наприклад, розмова з якоюсь людиною може перевернути твій світогляд, а лише одне слово – врятувати від ганебного вчинку. Та комусь для початку потрібна рівновага. Для цього одній людині життєво необхідно знати, що інді – рок не помер, другій, що наркоманія – це не вихід, а третій, що "чудо" – зовсім не назва йогурту.

P.S. Кожен з нас АВТОР своєї долі. Яку дорогу обере для себе людина, залежить тільки від неї. Ми лише бажємо не помилитися у цьому важливому виборі та рішуче вирушати у невідому подорож свого життя.

Вибори: відмивання брудних грошей чи шанс змінити владу в країні

За останні кілька років політика перетворилася на джерело заробітку для більшої частини населення. І тому, чим триваліша у країні політична нестабільність, тим більше можливостей отримати "легкі" гроші.

У суспільстві побутує міф, що всі, хто якимось чином працює на політичну еліту, отримує шалені гроші. Але чи насправді це так?

Спробуємо розібратися. Існує декілька видів політичного заробітку:

- безпосередня робота у центральному штабі;
- пікетування державних органів та установ;
- агітація у наметах.

Перші перебувають найближче до основного джерела фінансування, і їм довіряють неофіційний розподіл коштів. Під їх керівництвом працюють десятки тисяч людей. А далі схема проста: за кожного підопічного працівника отримує в середньому 10 гривень у день. Припустимо, що у вас 10000 людей. Зробивши нескладні підрахунки, ви дізнаєтеся скільки заробляє головний організатор.

Другі – це так звані "тисячники", яким підпорядковується 1000 осіб. За кожного пікетувальника організатор такого рангу отримує 5 гривень на день. І найнижча ланка – це ті, хто кожного дня роздає нам газети. Вони вважають себе найбільш ображеними. Працюючи на політичну силу, змінюють свій статус, вони готові працювати на гонорар, хоча й невеликий.

А ще на політиці заробляють журналісти, PR-менеджери, рекламодавці та політтехнологи, і саме їм найбільш вигідні вибори. Чи не вони їх організують? Ні для кого не секрет, що журналісти здебільшого і формують громадську думку, залежно від того, яку політичну силу вони відстоюють, збільшуючи її шанси на підтримку населенням. Але є і зворотний бік медалі. Політика – це гра для азартних. Сьогодні твоя команда при владі, а завтра – в опозиції. Чи готові ви грати в цю гру, вибирати вам.

Наостанок додаю: хто втягнувся в "політичне болото" практично ніколи з нього не вибирається.

Ігор Дівчур

Студенти, посуньтесь!

Гості їдуть

Футбольні фани будуть мешкати в гуртожитках міста Києва, Львова, Донецька. Як не дивно європейська столиця не має достатньої кількості мотелів, щоб розмістити всіх уболівальників під час проведення Євро-2012. Щоправда, влада міста Києва обіцяє побудувати щонайменше 55 готелів. З них – 10 п'ятизіркових, 15 чотиризіркових і 30 тризіркових. Але де будуть будувати ці мотелі і коли? Тим часом студенти можуть розпочинати готувати свої кімнати до європейського рівня.

Ліна Щорс

Тисяча поцілунків

Тисяча поцілунків одночасно – ось що нам запропонували ті, які святкували 70-річчя Шевченківського району в сквері Котляревського. Конкурс тривав з 19 до 22, але і після цього молодь не хотіла розходитися.

Організатори сподіваються, що акція буде успішною і проводитиметься не один рік, адже поцілунок і обійми – найкращі ліки від будь-якої хвороби та депресії. Отож, тренуйтеся!..

Ліна Щорс

Щорічна акція на підтримку хворих ВІЛ — СНІДом стартувала в Києві 22 вересня. Головна мета пробігу заради життя — збір коштів на подолання епідемії цієї страшної хвороби в Україні. Небайдужими до хвороби є представники всіх вікових груп, співробітники всіх найвпливовіших компаній, міжнародних організацій, посольств та дипломатичних представництв, які й брали участь у цій акції. Кожен з учасників отримав футболку та пляшку мінеральної води в подарунок.

Ольга Консевич

ОБЕРЕЖНО!

Українські фахівці дійшли висновку, що льодяники, морозиво та джеми українського виробництва небезпечні для здоров'я. Позначки про ароматизатори, барвники, консерванти не зникають з етикеток вітчизняних продуктів. Учені доводять, що вживання таких продуктів може призвести до порушення сну, нудоти, втоми і зниження розумових здібностей.

Наприклад, жовтий барвник Е-102 насправді відносять до групи промислових відходів, попри

НАДЛЮДИ.

Або просто не такі, як ми

Нещодавно, прогулюючись вулицями міста, я побачив типова, але по-своєму незвичайну людину. Типову тому, що таких у нашому місті тисячі. А незвичайну — тим, що вона зовсім нічого не бачила. Цей чоловік був схожий на будь-якого іншого сліпого: трохи неголений, в темних окулярах, відшукуював алюмінієвою палицею по асфальту свою тривожну мелодію. В усьому іншому — дуже охайний.

Він ішов статно, розумів, що всі перехожі в що мить стежать саме за ним. Ні, вони не дивилися на нього поглядом повним жалю... Усі навколо захоплювалися невідомим сліпцем, навіть милувалися ним. Щось невловиме в його натурі було таким харизматичним та неповторним... Мабуть, сила духу, стійкість характеру, що відчувалися в упевненій ході, молодому нескореному обличчі. Незнайомець був схожий на митця, котрий прагне щосекунди змінювати світ навколо себе. Але природа не дала йому можливості бачити цей світ.

Він нічого не бачить, він майже нічого не може, він уже нічого не боїться... Обличчя чоловіка відображало його страшну долю, якої звичайна людина не витримала б. Він — надлюдина. Принаймні став би таким, якби раптом об'єдналися його внутрішні дані з фізичним здоров'ям. Та поки що сліпий мужньо підіймався на бордюр.

Часто бува й так, що суспільство забирає здоров'я у своїх краших представників, кладе його на жертвний вівтар "вищої" мети. Мій дід в Афгані керував 13 колонами бронетехніки. І що? А нічого, крім контузії та поганенького слуху. Тепер, аби дідусь почув своїх онуків, вони змушені крича-

Українська їжа...

це його використовують у виготовленні морозива, пюре, супів, йогуртів тощо. Е-211 є консервантом із властивостями антибіотику, але широко застосовується під час виготовлення цукерок. Список можна продовжувати. Цікаво, що майже в усіх країнах Європи такі добавки заборонені. Отже, вихід поки-що єдиний — їсти натуральні продукти, себто сало, галушки, і не лінуватися варити борщик.

Ольга Консевич

ти... як на війні.

Але він залишається особистістю, сьогодні на нього покладається не тільки родина, а й усі сусіди. Якщо комусь щось необхідно полагодити, мешканці 9-типоверхівки негайно йдуть до дідуся, адже знають про його золоті руки. Він — майстер. Може все: почепити дзеркало в ліфті, полагодити електрику, засадити сад деревами.

Я помітив цікаву річ: кожна фізично обділена людина має свою справу, таке собі хобі. Хтось займається спортом, хтось — шахами, книгами, ляльками — чим завгодно. Проте я жодного разу не бачив, щоб такі люди годинами сиділи на лавках, ще тягли пиво й палили сигарки, кидуючи їх собі прямо під ноги, як це зазвичай роблять цілком здорові. Надлюди знають ціну здоров'я, ціну свого життєвого часу...

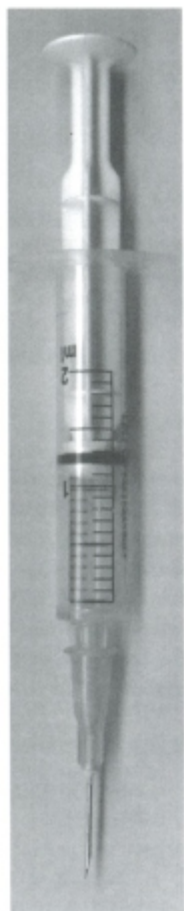
Чим інваліди відрізняються від нас? Мабуть, тим, що ми можемо будь-якої хвилини сказати: "Ой, в мене болить голова! Нічого не хочеться. Мовчіть усі! Дайте мені відпочити!" Ніколи не чув таких слів з вуст людей, для яких фізична недуга є невід'ємною складовою життя. Вони не можуть дозволити собі відпочити, адже життя — це боротьба. А спокій з часом переходить у вічний спокій. Через це борці мають прожити кожен день, як останній, не відомо, що буде завтра...

Я прокинувся від своїх роздумів, а сліпий мужньо подолав ненависний бордюр і пішов далі, шляхом, відомим йому одному. Він змінив мене...

Роман Хівренко

Відкрий очі

Загублене життя

Починав накрапувати дощ, осінній, на подив теплий вітер розносив пожовкле листя. Я відірвала погляд від землі й вражена зупинилася. Назустріч мені йшов давній знайомий. Як же він змінився: раніше гарне обличчя стало сірим, погляд сповнений безнадії, очі обрамлені чорними колами.

Ми привіталися, і я жестом запросила його присісти на лавку.

— Як твої справи? — врешті-решт спитала я.

— Та як..., — він закурич — ти ж сама знаєш... ось ти вчишся в університеті, ти молодець — це правильно, я не можу все це кинути. Безнадія, немає виходу. Ще мати моя покійна застерігала мене... а я дурень, я ж клей нюхати у вісім років почав... — сумно усміхнувся він і випустив дим, дивлячись кудись своїми смарагдовими очима, в які я колись була закохана. — І пішло-поїхало — клей, цигарки, травка. Ніби все так, жарт, не серйозно. Як я попав у систему, не розумію й досі.

На мої очі почали наvertатися

сльози... Віталій учився в моїй школі. Був капітаном шкільної команди з футболу, в нього були закохані майже всі дівчата школи.

— Так ось... потім школа, хоча щось тримало... футбол, але й усе те було маревом. Далі захотілося гостріших відчуттів і пішло... вінт, трамадол, димедрол і все, що тільки продається в аптеці. Тепер я на дні... без освіти, постійної роботи... у мене немає нічого, я ніби живий приклад, як робити не треба, — Віталік спробував поміхнутися.

Вітер трохи стих. кольорове листя складалося у дивовижній осінній килим. Перді мною з дерева падав листок, ще не зовсім пожовклий, він довго кржляв, ніби не хотів впасти на землю, як те загублене життя...

Раптом порив вітру відніс його, і я не змогла побачити куди він полетів.

Черненко Валерія

Вихід є!

Інтерв'ю із вилікуваними від наркозалежності людьми

1. Що допомогло вам побороти наркозалежність?

— зустріч з Богом (розуміння, що ти потрібний комусь);

Дмитро, 23 роки: певні дії батьків;

Андрій, 25 років: бажання стати морально сильним та повернути повагу розчарованих у тобі людей;

Ганна, 19 років: прагнення позбутися щоденної одноманітності та постійних проблем;

Олександр, 28 років: смерть дорогих людей.

2. Як зараз ви бачите своє майбутнє?

Дмитро, 23 роки: повноцінним, стійким, вільним;

Андрій, 25 років: щасливим, світлим;

Олександр, 28 років: позбавленим від наркотиків.

3. Як вплинути на наркозалежну людину? Що може переконати її покінчити зі згубною звичкою?

Дмитро, 23 роки: говорити, що є можливість звільнення від наркотичної залежності, і показувати

живі свідчення людей, котрі отримали свободу;

Андрій, 25 років: застосувати психологічний шок;

Олександр, 28 років: зміна оточення;

допомога в пошуках кращого життя та життєвої мети;

— виявлення любові та довіри.

Черненко Валерія

Коли мама — дитина

Останні кілька років фахівці відзначають зростання статевої активності підлітків у всьому світі. І Україна тут — не виняток. До чого це призводить? Частіше за все — ні до чого, що б зараз викликало подив. Адже всі звикли, що 15-річні дівчата здебільшого уже й не пам'ятають, що таке цнотливість.

Це також може призвести до небажаної ранньої вагітності. Неочікуваним "подарунком" нерідко стають й венеричні захворювання, зокрема СНІД. А найчастіше — банальна молочниця (вагінальний кандидоз). Адже відсутність досвіду плюс ранній вік... До речі, щороку три мільйони підлітків (кожен четвертий, хто живе статевим життям) заражаються венеричними хворобами.

У наш час сексуальний досвід до одруження вважається нормою. Проте, за даними останнього соціологічного опитування, на кожні 100 подружніх пар, які жили статевим життям ще до одруження, припадає 80 розлучень. 80 % пар зачали дитину ще до штампу в паспорті. З них — 60 % молодші 18 років. З усіх неповнолітніх мам 75 % залишаються незаміжніми. 20 % пар мали інтимні стосунки протягом першого місяця знайомства. Понад 60 % шлюбів, що були оформлені поспіхом через ранню вагітність, руйнуються протягом першого року існування.

Де небажана вагітність, там і аборт! Зараз, порівняно з 90-ми роками, кількість абортів зменшилася більш, ніж утричі. Та все одно на сьогодні з трьох зачатих немовлят народжується лише одне... Україна серед європейських країн посідає перше місце за кількістю абортів. Економіка? Соціум? Шукайте відповіді у лікарняних коридорах...

На 100 пологів в Україні припадає 121 аборт, у Білорусі — лише 18, США — 10, Німеччині — 8. Щороку понад 100 тисяч жінок роблять аборти до перших пологів, 320 від цього помирає. Серед підлітків "материнська смертність" у 5 — 8 разів вища, ніж серед дорослих. Кожна десята жінка в Україні зробила аборт у віці до 19 років. У 40 % випадків перший аборт призводить до безпліддя, на яке сьогодні страждають 20 % жінок. Від цієї статистики особисто у мене перехоплює подих... А вас хіба не зачіпає?

Вагітних підлітків залежно від віку поділяють на дві групи: дівчата до 14 років та 14 — 18-річні. У них істотно відрізняються не лише ставлення до вагітності, а й її

перебіг, можливі ускладнення, пологи, стан здоров'я новонародженого малюка. За словами лікарів, вагітність краще проходить у більш дорослому віці. А щодо 14 — 18 років... одна моя знайома народила буквально перед своїм 17-річчям. Ситуація була така: коханнечко-зітханнячко, потім звістка про дитину... Батька одразу ніби "вітром здуло"... Зараз дитині вже 4 роки. Хлопчик абсолютно здоровий, батьки молодій мамі та вона сама абсолютно щасливі.

Та трапляються й зовсім інші випадки, коли однією з причин ранньої вагітності є неблагополучні сім'ї, в яких виховуються потенційні мами. Валентина народила дитину до випускних екзаменів в 11 класі. Хто батько, — навіть

не пам'ятає.
Вагітність для

жінки - завжди важлива й кардинальна

зміна. І навіть дрібниці мають значення. А прості речі, такі як, наприклад, одягання шкарпеток, можуть стати мукою, бо живіт заважає. Ті, хто пройшов це, знають, що їх потрібно одягати лежачи. Але чи буде хвилювати покинуту дівчину питання одягання шкарпеток, коли у неї думки лише про майбутню дитину та сердиті батьки поруч?

Пам'ятаєте жахливий випадок, про який кілька років тому писали газети — пологи 6-річної дівчинки. Батько дитини одночасно був і її прадідом. Адже він — дідусь маленької мамі. Та, на жаль, (чи на щастя, як для кого) дитя померло під час пологів...

Цей випадок стався ще у 1940-х роках! А розповіли про нього тільки через 60 років! У ті часи це спричинило б неабиякий скандал. А зараз, з огляду на вищеведені факти та опитування, ранніми пологами вже нікого не здивуєш.

Таня Поляковська

Інтерв'ю

Андрій Куликов:

“Щастя – це бути у мирі з самим собою”

На сьогодні гучне ім'я Андрія Куликова, певно, знає чи не кожен українець. Новий ведучий “Свободи слова” на ICTV заявив про себе на всю країну. 27 вересня йому виповнилося 50 років. З чим і хочемо привітати! Але не всі, мабуть, знають, що Андрій Вікторович — один з найулюбленіших викладачів ІМК та ІЖ. Це людина глибоко освічена, з доброю вдачею та щирим серцем.

Андрій Куликов народився у самому центрі Києва, на бульварі Шевченка, пізніше 35 років жив на вул. Богдана Хмельницького. Його дитинство проходило у звичайному дворі в товаристві простих хлопців і дівчат. Дуже цікавився історією і аж до закінчення школи мріяв бути археологом. Але в 10 класі посів 1 місце на міській олімпіаді школярів-істориків з міжнародних відносин, що і дало йому шанс навчатися у найпрестижнішому вузі країни.

Хто або що зіграло у вашому житті вирішальну роль у виборі професії?

Після закінчення університету більшість колишніх студентів виявилися без роботи. Українські фахівці з таким багажем знань не були потрібні. Я 5 місяців розвантажував вагони на Петрівці, давав приватні уроки географії і англійської мови для вступників. Якимось випадково зустрів знайомого, який працював у газеті “News from Ukraine”. Я написав 3 статті, 2 з них опублікували. Запропонували роботу кореспондентом у відділі пропаганди, я за неї із задоволенням вхопився. Так випадково з грудня 1979 року почалася моя журналістська кар'єра.

Розкажіть про труднощі, з якими може зіткнутися журналіст-початківець. Як починали особисто ви?

Для мене труднощів насправді не було — писати я вмів. Хіба що несподівана співпраця з людьми, яких раніше не знав... Та за перші ж роки набув досвіду. Через 5 років з відділу пропаганди перейшов працювати у відділ культури.

Велика складність роботи журналіста в тому, що ми пропускаємо через себе дуже багато емоцій, думок і поглядів інших людей.

Чи подобається вам викладацька діяльність?

Я усвідомлюю її необхідність. Не вважаю, що студентів, з одного боку, треба навчати прописних істин, але іноді подати ці істини в якомусь іншому вигляді — оце потрібно. Викладання ще й тому цінне, що ти

дізнаєшся про те, що думають інші люди.

Це процес двосторонній. Я віддаю, але я ж і беру від студентів.

Чи є перспективною сучасна українська молодь? Чи здатна вона в майбутньому змінити життя в Україні на краще?

Тут питання немає. Це риторичне запитання. Не тільки може, вона й буде змінювати.

На яку літературу ви б порадили звернути увагу

Велика складність роботи журналіста в тому, що ми пропускаємо через себе дуже багато емоцій, думок і поглядів інших людей

молодим студентам?

Це все індивідуально. На мене справили величезний вплив “Пригоди хвацького вояка Швейка” Ярослава Гашека. Це дуже глибока книга, може лише затовста для нинішніх студентів (сміється). На іншому рівні — це романи Роберта Шеклі. Кліфорд Саймак — література не така філософська, але дуже добра. Також оповідання про Шерлока Холмса. І дещо з української літератури - роман Олександра Ільченка “Козацькому роду нема переводу”, з поезії — вірші Леоніда Кисельова, “Маруся Чурай” Ліни Костенко.

Яку роль у вашому житті відіграє жінка? Ваше ставлення до жінок.

Це у "Незакінченій п'єсі для механічного піаніно" Микити Михалкова один персонаж каже: "Женщина — это лучший человек". Я вважаю, що за багатьма показниками це так, не без винятків, звичайно. Хоча, можливо, це суто чоловіча точка зору. У жінок ти помічаш доброту, людське ставлення і, хоча багатом чоловікам теж притаманні ці якості, - на них так не реагуєш. Жінці хочеш сподобатись.

Ваша дружина теж журналістка?

Ні. Моя перша дружина за освітою історик. Вона трохи писала до газети. Нинішня — викладає російську мову в двох лондонських університетах.

Не важко так: дружина у Лондоні, ви — тут?

Важко... Хоча в нас і раніше були періоди, коли жили нарізно. Та кожні два місяці ми зустрічаємося, проводимо час разом. З іншого боку, за ці 2 роки ми переконалися, що кохання від цього не зменшилося, дружба не зменшилася. Та ще кілька років так прожити доведеться, бо робота для нас обох має дуже велике значення.

Нам відомо, що ви не споживаєте м'яса. Вас дружина у цьому переконала?

Ні, Тоня якраз любить м'ясо. Яюсь через цікавість спробував дотримуватися посту. І вже 4 роки — вегетаріанець.

Я вірю в те, що можна змінити свою долю, або ж хочу вірити в це

Масте таку силу волі?

Та це нічого, я вже 15 років не вживаю алкоголю. Якщо вегетаріанство це через інтерес, то відмова від алкоголю — за необхідністю. Тому що настав момент, коли потрібно було припинити або ж поставити хрест на всьому цікавому, що було попереду.

Важко позбуватися згубних звичок?

От, ні. Важко було усвідомити потребу.

Чи було в житті щось, про що ви жалкуєте?

Було багато таких речей. Насправді, я шкодую про те, як кілька останніх років склалися стосунки з мою першою дружиною. Я знаю, що багато у чому ми завдали одне одному невиправданого болю. Це насправді дуже погано. Іводі ти начебто хочеш пожаліти людину, зробити так, щоб їй було зручніше, легше. Але ти не можеш знати напевне, допоможеш їй чи ні. Намагаючись робити добро, ти насправді вдаєшся до помилок.

Шкодую про деякі речі, сказані і зроблені в першій половині 80-х. Їх довелося переосмислювати, виправдати й пояснювати.

Дуже шкодую, що не так багато часу проводив з батьком. Знов-таки різні інтереси: він був серйозним науковцем, різниця у віці — 33 роки — теж здавалась дуже великою прірвою, хоча насправді це не так. Та я й досі вважаю, що дітей треба народжувати в молодшому віці, щоб бути ближче до них, розуміти їхні прагнення й інтереси.

Маючи можливість повернути час назад, ви б "прожили" щось по-іншому?

Я більше ніж впевнений, що я пішов би тим самим шляхом з деякими варіаціями.

На вашу думку, чим краще жити — "серцем" чи "розумом"?

Я думаю, насправді треба жити серцем. Але ж ми знаємо, що розумом можна навіть пришвидшити серце, або уповільнити.

От у цьому відповідь.

Чи вірите ви в долю? Чи людина все ж може змінити своє життя?

Остаточної відповіді на це запитання немає. Я вірю в те, що можна змінити свою долю, або ж хочу вірити в це.

Чим ви найбільше пишаєтесь?

Нічим не пишаюся. Що значить — пишатися?

Можливо, масте гордість за те, що ви зробили?

Насправді пригадується період 1987 — 1988 років, коли ми разом перебудовували нашу газету. Було дуже нелегко. Тому, що це була команда людей, які спершу не сприймали одне одного, але потім прийшли до спільної думки. Тим періодом я певно пишаюся.

Які плани на майбутнє? Як ви себе бачите через 10 років?

Через 10 років? О-о! Я бачу себе ще повним сил. Напевно більш досвідченим.

Ви масте особистий рецепт або формулу успіху?

Рецепту і формули не маю. Зі свого досвіду можу сказати, що треба дуже вірити у власні сили, але при цьому пам'ятати, що поряд багато людей, які від тебе залежать, навіть коли ти цього не усвідомлюєш. І нещодавно я сформулював для себе таке: наша свобода полягає у забезпеченні власних прав не за рахунок обмеження прав інших. От коли є таке, тоді нормально.

А щастя?

А щастя — це бути в мирі з самим собою.

Хочеться вірити, що Андрій Куликов і справді щаслива людина. Адже, коли дивишся на нього, думаєш: ось воно — уособлення кращих людських якостей.

Катя Тарасова

"Gastel?o" "Indi Vud"

Стиль/жанр:
metal-core

Якщо говорити мовою демографії, то наразі в Росії спостерігається справжнісінький бебі-бум гуртів у жанрі metal-core. Кількість колективів у цьому напрямі давно перевищила за сотню, та для перерахування посправжньому оригінальних та цікавих гуртів спокійно вистачить пальців рук.

Гурт був заснований у Смоленську в 1999 році. Спочатку хлопці вибрали спрямування у русло спід-панку, та у 2002, коли перші металкорові гурти Росії вийшли з андерграунду, "Gastel?o" перейшли до кібер-панку, хоча різниця між ним і металкором не зрозуміла багатьом критикам.

Прослухавши даний реліз двічі-тричі, складається враження, що це — або дуже старий демо-запис білоруських новаторів "5diez", або новий запис курганської "Псіхеї". Сирі гітари, глухі барабани, електронні звуки, шалені крики, речетатив, часто ненормативна лексика — все це вже було, це — новий повтор старих тем, напрямів, навіть слів та словосполучень.

Загалом, незважаючи на їхню схожість з іншими російськими гуртами, альбом стартує надзвичайно динамічно й цікаво. Дебютною в альбомі є пісня арабською мовою з відповідними східними мотивами, зіграними трохи важче і синтетичніше за оригінал. Далі сильною хвилею альтернативного саунду на вас летить друга пісня, де вокаліст доносить усім: "Мой киберпанк пилотує!!!" — та надалі швидкість і фрустрація гурту потроху згасає, але, на жаль, починає згасати й цікавість до прослуховування названого релізу.

Не в образі шанувальникам металкорку, але, на мою думку, що цей стиль починає деградувати та потроху самоліквідувати себе. Нічого нового російська альтернативна музика не несе напевне ще з часів появи білоруських нахаб "5diez". Ця ситуація нагадує Сполучені Штати Америки кінця 80-их років минулого століття, коли було близько десяти клонів "Metallica", "Guns'n'roses", "Iron Maiden"... Вирішив цю проблему Курт Кобейн і його "Nirvana", який зробив свій гранж мейнстрімом, тим самим відбивши бажання слухачів продовжувати підтримувати хеві-метал. Цікаво, коли з'явиться той, хто поверне російську альтернативу у нове русло?

"The boxer rebellion" EP "Semi-automatic/Evacuate/Murder Ballad"

Стиль/жанр:
інді-рок

Поки більшість молодих гуртів Великої Британії тримають курс на шалено популярний та комерційно успішний

"новий рок-н-рол" ("Franz Ferdinand", "Kaizer Chiefs", "Arctic Monkeys"), комусь треба займатись і незалежною, вільною від продюсерів і лейблів, музикою. "The boxer rebellion" — яскравий

приклад музичної свободи у її найбільшому вираженні. Учасники гурту не переймаються відсутністю інвестицій у розвиток колективу, контракту зі звукозаписувальною компанією, ротації пісень та відеокліпів на радіо й телебаченні. Нейтена, Тода, Адама та Пірса набагато більше цікавить власне звучання, яке на даний момент хоч якось урізноманітнює музичний асортимент Британських островів. Відкидаючи сучасні музичні тенденції, "TBR" відроджують традиції "The Verve", "Pink Floyd", "Radiohead", "Travis" і створюють музичний ряд, що аж ніяк не підходить під формат комерції.

Новий сингл гурту продовжує концепцію дебютного релізу "Exits", щоправда агресії стало ще більше. На щастя, незмінним залишився фірмовий знак "The boxer rebellion" — вокал Нейтена Ніколсона, ніби самогубці з мотузкою на шиї; неотесані, розмазані гітари Тода Хоу; сирій, синтетичний бас Адама Харісона та шалені ритми Пірса Х'юїта. У всіх трьох піснях синглу представлено те, за що обоюємо британське інді; романтична меланхолія, що змінюється психоделічними криками божевільного.

Раджу прослухати цей реліз усім, кому набридла примітивна музика і беззмістовні тексти "нового рок-н-ролу". Ще на диску представлена нова, третя за рахунком, відеоробота гурту на пісню "Semi-automatic" — поєднання класичної чорно-білої кольористики, дивних метаморфоз, вагонів метрополітену та дитячих загадок. Тепер залишилося дочекатися другого повноцінного лонгплею "The boxer rebellion".

Long life indie-rock!

TO STEAL OR NOT TO STEAL: WHAT IS THE QUESTION?

Що в арсеналі творців пісні? Безліч слів та словосполучень для поета. А що ж для композитора? Сім нот, які можна підняти і опустити на півтона, майже дві сотні співзвучностей, близько десяти варіацій виконання та..., якщо вірити присіклим статистам, сімсот тисяч уже написаних кимось пісень та інструментальних композицій. І, на жаль, дуже часто сучасні композитори, нехтуючи законами інтелектуальної власності та елементарної моралі, беруть частково (а деколи й повністю) чужу мелодію та роблять свою пісню, часто приписуючи їй своє авторство.

Український шоубізнесовий ринок аж ніяк не відрізняється від світового і так само не соромиться збагачувати звучання мелодіями, що вже виконувалися іншими музикантами.

Як правило, кожен український гурт має свого європейського протезе. Без сумніву, "Океан Ельзи" – це музичне дзеркало "Queen", "Друга ріка" – синтез "Coldplay" та "Depeche Mode", "С.К.А.Й." – наступники традицій "U2" та

ранніх "Radiohead"...

Хочеться зауважити те, що з кожним роком кількість привласнених мелодій і пісень, на жаль, зростає, а це ніяк не сприяє розвитку оригінальності нашої, власне української музики.

Нижче – пожива для роздумів. Це лише крапля в морі ідей, що були "позичені" українськими музикантами.

no copyrights
in any music

"Океан Ельзи" "Перша пісня" – "Mansun" "The Chad who loved me"; "Кішка" – "Air" "Sexy boy"; "Моя мала" – "Queen" "Don't stop me";

"Green grey" "Емігрант" – "Coldplay" "Trouble";

"Стереосистема" – "The Verve" "Bittersweet symphony";

"Друга ріка" "П'ю з твоїх долонь" – "Coldplay" "Fix You";

"Kula" "Місто" – "Korn" "Freak on a leash"; "... и друг мой грузовик" "Швейцарские бароны" – "Tequilajazzz" "Далеко";

"5'nizza" "Солнце" – "Bob Marley" "The Sun is shining";

"Animal liberation"

"Асфальт" – "Slipknot" "SIC".

Твій перший степ

Як зараз пам'ятаю своє перше заняття. Напружена, скута, стояла в танцювальній залі та разом із групою чекала на викладача. Навколо — багато незнайомих людей, що повторюють вивчені "па". Мені було майже п'ятнадцять, і єдине, в чим асоціювалися танці — зі шкільною дискотекою. "Що тут роблю? Навіщо мені ці танці?" — розвублено запитувала себе. Почалося тренування... Через велику кількість людей у залі — взагалі не бачила себе у дзеркалі, (танцювала в останній лінії). У мене майже нічого не виходило. Зараз мені 18. І я не уявляю свого життя без танців.

Останнім часом багато моїх знайомих цікавляться танцями, але не всі починають ними займатися. Острахи та насажені суспільством комплекси стають на заваді. Як можна подолати ці перешкоди? Ось найтипівіші з них:

У мене не вийде. Особливо часто такі думки виникають у людей після першої невдалої спроби. Коли людина, яка ніколи не займалася танцями, стоїть перед дзеркалом і бачить свої незграбні рухи, а поряд виганцьовують ступіні досвідчені тансери, повірте, самооцінка падає нижче плінтуса. Але все це — дурниця! Пропоную позбавитися невпевненості назавжди! Адже всі відомі хореографи, танцюристи, викладачі танців не відразу ставали королями танцюлоу. Усі вони так само колись стояли перед дзеркалом і бачили свої незграбні рухи... Повірте, якщо у вас є велике бажання, ніщо не стане на заваді. Головне — танцюйте, не виходить — знову танцюйте, і — обов'язково отримаєте гарний результат.

Мій потяг рушив... Уже запізно. Танці — це саме те, чим займатися ніколи не пізно і ніколи не рано. Вони становлять частину життя для вас корисними. Тим паче, сьогодні існує велика кількість стилів та ступенів важкості. Вважаю, що навіть людям поважного віку варто займатися танцями, тому що це - величезний позитив, зустрічі, а ще — здоров'я. Звичайно, я не кажу про джайв, але сальса низької складності цілком підійде.

Не хлопчача це справа! Пам'ятаю цей чарівний погляд. Надзвичайна сила, впевненість та пристрасть переповнювали його, хотілося злітис з ним в одне ціле та кружляти під ноти всеохопної музики... Не розумію, чому чоловіки так жахаються танців. Від імені тендітної половини людства заявляю: чоловік, що танцює, - надзвичайно звабливий. Це тільки на початку тіло неслухняне, а рухи — незграбні, та з часом прийде і впевненість, і пластика, і... Чоловіки, годі вагатися!

Врепті-решт позбутися комплексів не так складно, треба лише зробити перший крок. А потім, повірте, ви вже не зможете зупинитися. Кожен у танцях знаходить те, що шукає: для когось вони стають засобом зняття стресу, фізичним тренуванням, для когось — способом самовираження, позбавленням від комплексів, професією на респі-решт. Але у житті кожного з вас вони посядуть гідне місце.

Закінчувалося тренування. Ми вже повторили всі вивчені "синхрони". Настав час самостійного відпрацювання техніки. Увімкнули легку музику... Я наче залишилася наодинці в нею. Тіло почало рухатися в ритм. Кожна клітинка мого тіла ніби протанцьовувала мелодію... Я повністю злилася з нею. Це було надзвичайно! Шалено! Емоційно! Відверто! Пристрасно! Музика стихла, а на виході із зали хтось гукнув услід: "Гарно танцюєш!" Озираюся — і щира посмішка. Що може бути краще? Виходить, не дарма...

Валентина Марініна

BARSKY примхи

Царський інтер'єр та пафосна публіка, відомі діджеї та непомірні ціни в барі — все це — є невід'ємні складові нового проекту нічного життя київських клаберів.

Кожного вікенду клуб із величною назвою "Барський" приймає обмежену кількість гостей, так званих "обраних", тому що до безкоштовного входу додається жорсткий фейс-контроль та дрес-код. Але ті, хто все ж потрапляють у середину, закохуються в гламурну атмосферу та гучну музику, що дійсно-таки "розриває" танцпол і примушує рухатись тих, хто звик роздивлятися навколишніх, попиваючи коктейль біля барної стійки.

Підіймаюся на сьомий поверх — кабінка ліфта поволі заповнюється ритмічними звуками. А коли двері відчиняються, у вічі одразу впадає стильна червона софа, на якій засідають дівчатка "лялькової" зовнішності, затискаючи між пальцями "с ментолом сигаретку". Але все додає "Барському" якийсь неповторний шарм... Те, що відрізняє його від інших клубів. Тут не побачиш людину "без смаку", або підлітка, який нарешті вирвався з-під батьківського крила, щоб напитись та пострибати під "електро". Все дуже стримано та ввічливо. Атмосфера панує святкова. І хочеться стояти навпроти діджейського пульта, слухати музику та, пританцьовуючи, спостерігати за яскравими піджеями і публікою навколо себе. Можливо, комусь такий відпочинок здаватиметься нудним, а іншим - частиною власного "Я". Але в розважальній індустрії міста є такі місця - незвичайні, цікаві і, мабуть, неповторні.

Белицька Ольга

Що в наш час ми називаємо "чудом"?

"...Чудо-йогурт у рожевій пляшечці!..." — чуємо майже щогодини надокучливу рекламу... "А бодай тобі заціпило!" — перемикаємо на інший канал. Але явної користі від цього немає: і знову день у день слухаємо про те "чудо". І не тільки ми, а й усе молоде покоління, яке, на відміну від старших

Ви хоч (ви тільки уявіть собі!) вважає, що чудо — це йогурт! А може й серед нас є такі? колись заду- мувались, як журналістів, як у людей всебічно зацікавлених, думки "розтягують- пахне ніч? О!... ся" від найпростіших пояснень до глобальних. Приміром, де- Вона пахне по-різ- яким із нас ЧУДОво живеться, коли у буфеті продають зному. Аромати, ніби цукерки, а інші прагнуть миру в усьму світі і бажають заблукати і шукають людству вічного життя. Довелося поспілкуватися і притулку, линуть то в зі студентами-фантастами, які не уявляють со- одному, то в іншому на- бі чуда без великої кількості світла і метели- прямках. ків. Що ж, думаю, назвати Рай чудом ціл- ком справедливо!

Перший — це несамоविта журба, що тихо затаїлася під кущем. Кому вона сьогодні від- дасться? Мабуть, якомусь розби- тому серцю, в яке так легко прони- кнути, розпалити своє пекельне вог- нище.

Аромати ночі

Посявся аромат журби ще в давні часи, часи міфів і легенд. Коли відьма з ревнощів отруїла хлопця, якого кохала Жура. З тих пір, кожної ночі, Жура виходила на порожні вулиці, обіймала дерева, розмовляла із зорями, проливала гіркі сльози. Дівчина була такою засмученою, що дитину, яка в неї народилась, назвала Журбою. З того часу і до сих пір ми можемо відчу- ти аромат журби в темну ніч, якщо наші серця відкриті для смутку.

Другий аромат - це романтика. Кожна закохана пара, котра ночами прогулюється порожніми вулицями, робить романтику ще більш концентрованою.

Старі люди розповідають, що колись давно - давно жили чоловік та жін- ка. Дуже кохали одне одного, ніколи і словом не скривдили і дарували щод- ня радість і щастя. І було у них кредо: "Кожен новий день потрібно прожити краще, ніж попередній". До свого спільного щастя Роман та Романіта йшли дов- гою дорогою. І займалися вони казковим ремеслом - сіяли барвисті чудо -росли- ни, а були вони такими через те, що кожної ночі, як тільки небо вкривалося зорями, квітки розгортали свої пелюстки, дарували неабиякий аромат, випромінювали боже- ственне сяйво. Ніхто не знав, чому квіти розквітають саме вночі і світяться. І приїжджа- ли до Романа з жінкою купці із усіх - усюд, брали нектар і створювали найчарівніші пар- фуми на землі.

З того часу, ніби відлуння чудо - квітів, витає над землею аромат романтики, солод- кий, приторний, квітковий, запальний і водночас ніжний та свіжий.

Найрозповсюдженіший аромат кохання. Він є найстійкішим, найдорожчим. Ніхто навіть і не знає, коли і як він з'явився, адже завжди існували люди, які кохали.

Аромат болю принесла одна жінка. Вона була одягнена в лахміття, ноги її були босі та поби- ті, а на голові стирчало дибки скуйовджене волосся. Жінка бігала по всьому світові, обшукувала кожну хату та безпорадно голосила. Вона втратила свого єдиного сина, крихітне понівечене тіль- це якого знайшли у брудній канаві. Жінка не могла у це повірити і пішла по світу, аби знайти хоча б його душу. Люди, звичайно ж, вважали її божевільною. Але там, де вона проходила, з'являвся біль.

Також існують аромати фантазії, мрії, радості, вольовитості, знання, натхнення...

Тому, якщо ви ще не відчули запах ночі, вийдіть на вулицю, гляньте на зорі, на місяць, і ви зрозумієте чим пахне неперевершена тасмниця вашої душі.

Більшість у наш час вважає, що це має бути несподіване здійснення мрій, коли цього вже не чекаєш. Що тут ска- жеш: банально, але чесно і реально!

Одна юна леді закинула, що його взагалі не існує. Тобто те, що збувається, — це вже не чудо. А що довгий час не реалізовується... те батьки куплять на День народження. Сподіваюся, що це не ящик йогур- тів. Бо симптоми дуже схожі.

А від таких слів сльози щастя навертаються на очі: "чудо — це...кохання"; "...моє коло друзів..."; "...люди, які розумі- ють один одного". Ці відповіді — іскорки, перлинки душі нашого молодіжного суспільства. Для світу ми справді ніхто, але для когось (коханих, друзів, близьких) ми — цілий світ!..

Знаєте, що відповів на моє запитання студент радіофізичного факультету? Він сказав: "Чудо — це коли на вулиці холодно, а в душі тепло..."

Відчуваєте, скільки романтики у звично флег- матичного радіофізика?! Отож-бо. І знаєте, що це означає? А лише те, що в ері елек- троніки та реклами живуть романтики — люди зі щирим і теплим серцем, які збережуть для наступних поколінь іс- тинне значення слова "чудо". І не- хай хтось спробує заперечити: "Ні, Ви не розумієте!" Вони обов'язково відкажуть: "ЧУ- ДОво розумію!.."

Ольга Колісниченко

Шамонова Оксана

Інструкція для студента

1. Прокинувся сам — розбуди товаришів. Свіжий потік ненормативної лексики допоможе тобі позбутися сну і зарядить енергією.
2. Виходячи з гуртожитку, не порушуй солодкий сон вахтера — пожалій дідуся. Досить з нього того, що ти вчинив о 4 годині ранку, повертаючись з дискотеки.
3. В університетських коридорах вітайся з усіма, хто старший 30. А може це твій викладач — не запам'ятовувати ж усіх!
4. Ввалився на лекцію із солідним запізненням, не відволікаючи викладача грюкотом у двері і дурним запитанням: "Можна ввійти?" Якщо можна — зроблять вигляд, що не помітили, якщо ні, то тебе викинуть без зайвих слів.
5. Якщо раптом тебе впустили, не балакай, не пустуй і не галасуй. Ляж на парту і спи спокійно. Дуріти ти будеш на наступній лекції, коли виспишся.
6. Став на парах якомога більше запитань з приводу і без. Є шанс, що викладач тебе запам'ятає, і коли ти з'явишся на іспиті, він буде впевнений, що ти з цього факультету, з цієї спеціальності, групи, незважаючи на твої невлучні відповіді.
7. Після пар Сівість тягне тебе в бібліотеку, а Душа - в бар — поспідай. Дій за покликом Душі: те, що подають у барі, засвоюється краще, ніж те, що пропонують у бібліотеці.
8. Після бару можна піти до знайомих: а може хтось наобідує обідом? Якщо нагодували, довго і нудно дякуй за го-
стинність. Це підвищує твої шанси на друге запрошення.
9. Сівість пропонує вчитись. Скажи їй, що ще не кінець семестру, і йди на футбол або в клуб.
10. Після вечері поспи, а потім — на дискотеку.
11. Повертаючись п'яним під ранок, не сперчайся з вахтером. Просто побий шибки і постав на вуха весь гуртожиток. У кращому випадку це допоможе тобі вилетіти з універу, незважаючи на всі зв'язки твоїх батьків. Але точно — збудеш авторитет серед товаришів.
12. Збираючись спати, розбуди сусідів. Не позбавляй їх можливості радіти тому, що ти нарешті прибув живий і щасливий.
13. Наступний день. Дивись пункт 1.

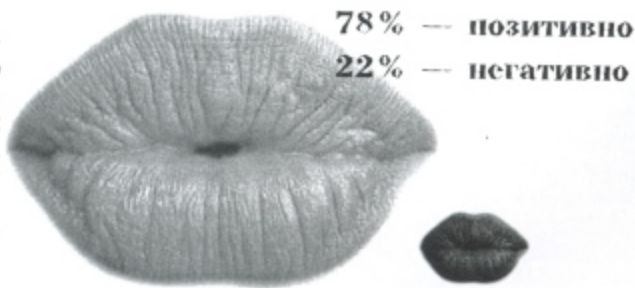
Настя Белогрицева

Статистика кохання

Обробивши опитування студентів-журналістів Інституту масової комунікації та Інституту журналістики, ми дійшли висновку, що з часом змінюються не тільки умови життя, а й сама людина. Повернімося у 80-ті роки і подумаймо, що б відповіла молодь на питання щодо поцілунків... Пані Тетяна, яка 25 років тому була студенткою, сказала, що в ті часи і мови не було про поцілунки на загал "...чи ще гірше про інтимні стосунки". Це не було заборонено, просто на таких принципах виховувалася молодь. Юнаки і дівчата не виявляли знаків уваги до особи протилежної статі в присутності інших людей. Сьогодні ж ми можемо почути й побачити відверті відповіді на ці запитання не лише в анкеті, а й на вулиці, в метро, парку тощо. В цьому немає нічого дивного, це є прояв почуттів, насолоди від життя ... кохання. За даними анкетування майбутніх журналістів, масмо таку статистику: у стані закоханості перебуває 75 % молоді, а от на запитання, чи заважає кохання в навчанні, більшість написало свій варіант відповіді - заважає не кохання, а навчання в коханні, так як не вистачає часу на зустрічі із коханою людиною; 60 % молодих людей ще вірять у кохання з першого погляду (романтики ще є серед молоді); прикро, що лише 22 % мріють про перший поцілунок (і взагалі поцілунок) лише з коханою людиною, а решта можуть і без кохання якось обійтися; великий відсоток юнаків і

дівчат уже страждали від депресії, і навіть на момент анкетування 9 % студентів перебували в цьому стані. Як виявилось, більшість депресій у молоді виникало через розчарування у коханій людині та нерозділене кохання.

Як ставитесь до поцілунку "без кохання" ?

Відповіді анкетованих допомогли створити модель сучасної молоді (віком від 18 до 25 років) з точки зору її внутрішньої сутності. Сьогодні вона трішки не впевнена в собі і своїх намірах; з'являється надлишок депресивності, що і заважає бути собою; та попри все, вона романтична і мрійлива. Сучасна молода людина здається трохи легковажною: не зберігає дистанцію між "можна і не можна", легко піддається впливу середовища, в яке потрапляє. Та хто знає, що буде далі!? Ми йдемо "в ногу з часом" і, можливо, вже завтра наша молодь досягне нечуваних вершин і буде на чолі прогресу суспільства, нації і світу в цілому, а старше покоління братиме приклад у своїх нащадків і буде занотовувати "формулу успіху", в якій головним пунктом буде поцілунок, не підкріплений коханням.

Вікторія Шилінгер

Молодіжний Союз
Наша Україна

